

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 5 JANUARI 2009.

5DE KAMER

Arbeidsongeval
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak :

P Timon, wonende te

Appellant, vertegenwoordigd door Mr R.
VERBIST, advocaat te Brussel.

Tegen:

DE FEDERALE VERZEKERINGEN, Coöperatieve
vennootschap voor verzekering tegen onge-
vallen, brand, burgerlijke aansprakelijk-
heid en diverse risico's, met zetel geves-
tigd te 1000 BRUSSEL, Stoofstraat 12.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr. W.
DE KESEL, advocaat te Brussel.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de 6de kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel op 17 november 2006;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 2 februari 2007;
- de besluiten en synthesebesluiten van appellante partij;
- de besluiten van geïntimeerde partij;

Gehoord de partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 1 december 2008 waarna de debatten gesloten werden.

Gelet op de neergelegde stukken.

★

★

★

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer P. werd, volgens zijn verklaring, op 27 november 1998 het slachtoffer van een arbeidsongeval terwijl hij in dienst was van een maatschappij NV Quinton Hazell.

Hij deed van het ongeval aangifte bij de verzekeringsmaatschappij De Federale Verzekeringen, Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen, op 26 november 2001.

Bij schrijven van 19 december 2001 deelde de vermelde verzekeringsmaatschappij aan de heer Peeters mede dat zij het ongeval niet ten laste wenste te nemen, omdat niet bewezen was dat het om een arbeidsongeval ging.

Op 17 december 2004 heeft de heer P. gedagvaard. Deze dagvaarding werd echter uitgebracht lastens de Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen "De Federale Verzekeringen"

maar lastens de Coöperatieve Vennootschap voor Verzekering tegen Ongevallen, Brand, Burgerlijke en diverse risico's "De Federale Verzekeringen", die eveneens gevestigd was te Brussel, Stoofstraat 12.

2.

Bij vonnis van 17 november 2006 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering onontvankelijk verklaard omdat deze gericht was tegen een maatschappij die niet de verzekeraar arbeidsongevallen was van de werkgever van de heer P.

3.

Bij verzoekschrift van 2 februari 2007 heeft de heer P. hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis. De heer P. is van oordeel dat een vergissing in de aanduiding van de aard van het rechtskarakter van de gedagvaarde maatschappij niet kan leiden tot de nietigheid van de dagvaarding. De Federale Verzekeringen vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Zij stelt dat het niet gaat om de nietigheid van een exploot maar wel om de dagvaarding van een verkeerde verzekeringsmaatschappij. De Federale Verzekeringen roept verder de verjaring in van de vordering evenals de ongegrondheid.

★

★

★

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is regelmatig naar de vorm. Er wordt geen betekenisakte van het vonnis voorgelegd zodat het beroep tijdig werd ingesteld.

★

★

★

III. BEOORDELING.

1.

De heer P. verwijst naar de toepassing van de artikelen 703, 861 en 867 van het Gerechtelijk Wetboek. Hij stelt dat de dagvaarding, die de juiste benaming en de juiste maatschappelijke zetel van ge-

daagde partij weergeeft, maar enkel een vergissing inhoudt in de omschrijving van het rechtskarakter van de maatschappij, niet nietig is. Hij stelt dat de Federale Verzekeringen zeer goed wist dat de dagvaarding, die aan haar afgegeven werd, in feite als bestemming de Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen had.

2.

Artikel 703 van het Gerechtelijk Wetboek, volgens het welke rechtspersonen in rechte optreden door tussenkomst van hun bevoegde organen, en verplicht zijn in de dagvaarding en in elke akte van de rechtspleging hun benaming, hun rechtskarakter en hun maatschappelijke zetel op te geven, vindt geen toepassing op de huidige betwisting. De vraag is immers niet aan de orde of de Federale Verzekeringen rechtsgeldig optreden in het geding, maar of rechtsgeldig een dagvaarding werd uitgebracht tegen de maatschappij De Federale Verzekeringen, Gemeenschappelijke Kas voor verzekeringen tegen Arbeidsongevallen.

De artikelen 861 en 867 van het Gerechtelijk Wetboek hebben betrekking op de nietigheden, waarmee een proceshandeling aangetast is. De door de heer P uitgebrachte dagvaarding is niet aangetast door een nietigheid, zoals bedoeld in één van deze artikelen. Ze vermeldt de identiteit van de gedagvaarde maatschappij evenals haar maatschappelijke zetel.

De vordering van de heer P was regelmatig naar de vorm, maar gericht tegen een maatschappij die niet de verzekeraar arbeidsongevallen was van zijn werkgever. Niets laat toe in rechte te stellen dat de dagvaarding werd uitgebracht lastens de Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen, maar met de aanduiding van een verkeerd rechtskarakter.

Daaraan moet worden toegevoegd dat overeenkomstig artikel 17 van het Gerechtelijk Wetboek een rechtsvordering niet kan worden toegelaten indien de eiser geen hoedanigheid (en geen belang) heeft om ze in te dienen. Alhoewel deze bepaling niet spreekt over de hoedanigheid van de verwerende partij dient te worden aangenomen dat uit deze bepaling ook volgt dat de vordering dient gericht te worden tegen een persoon die de hoedanigheid heeft om als verwerende partij op te treden (J. Petit, Sociaal Procesrecht, Die Keure, 2000, p. 78). In de mate dat de heer P

aanvoert dat door de dagvaarding, die werd uitgebracht, de Gemeenschappelijke Kas voor Verzekeringen tegen Arbeidsongevallen op regelmatige wijze zou gedagvaard zijn door de aanduiding van de benaming en de maatschappelijke zetel, dient vastgesteld te worden dat de gedagvaarde maatschappij geen hoedanigheid heeft om Gemeenschappelijke Kas voor Verzekeringen tegen Arbeidsongevallen te vertegenwoordigen.

De vordering tegen de Federale Verzekeringen is dan ook onontvankelijk.

3.

Ten overvloede dient daaraan toegevoegd te worden dat de vordering klaarblijkelijk verjaard is. Overeenkomstig artikel 69 van de wet van 10 april 1971 op de arbeidsongevallen verjaart de rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen, voorzien door deze wet, na verloop van drie jaar. Deze verjaringstermijn begint te lopen vanaf het ontstaan van het recht op vergoeding (Cass.22.02.1982, Arr.Cass. 1981-1982, 3691) en niet vanaf de kennisgeving van de verzekeraar arbeidsongevallen dat hij weigert het ongeval ten laste te nemen. De verjaring wordt gestuit op de gewone wijzen, voorzien door het Burgerlijk Wetboek evenals door een aangetekend schrijven (art.70 van de wet). Ze kon niet gestuit worden door het invullen van een aangifteformulier bij de verzekeringsmaatschappij. Overigens is in ieder geval opnieuw meer dan drie jaar verstreken tussen het ogenblik van de aangifte en de effectieve dagvaarding.

4.

Het hoger beroep is dan ook ongegrond.

De heer P vraagt de vermindering van de rechtsplegingsvergoeding tot het wettelijk minimum. Overeenkomstig artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals gewijzigd door de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen van de advocaten en van de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat wordt, indien de in het ongelijk gestelde partij van de tweedelijs juridische bijstand geniet, de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning vastgesteld minimum, tenzij ingeval van een kennelijk onredelijke situatie.

De heer P toont aan dat hij geniet van de juridische tweedelijsbijstand. Er wordt niet aangevoerd dat de situatie kennelijk onredelijk is.

Het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding dient dan ook beperkt te worden tot het bedrag van 120,78 €.

★

★

★

OM DEZE REDENEN :

Het Arbeidshof,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekende op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis;

Veroordeelt de heer Peeters tot de kosten, begroot op 120,78 € in hoofde van de Federale Verzekeringen;

★

★

★

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof
te Brussel en ondertekend door :

De Heren :

F. KENIS : Raadsheer,

E. MAGNUS : Raadsheer in Sociale Zaken
als werkgever,

D. VANHAGENDOREN : Raadsheer in Sociale Zaken
als werknemer-arbeider,

En bijgestaan door :

D. DE RAEDT: Griffier,

E. MAGNUS

D. VANHAGENDOREN

D. DE RAEDT

F. KENIS

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de
5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 5 januari
2009 door :

De heer F. KENIS : Raadsheer,

En bijgestaan door :

D. DE RAEDT: Griffier,

D. DE RAEDT

F. KENIS